

Hitlerove protikatolícke rúhanie

Alfredo Mendizabal

11. júla 2020 ✚ *História*

pokračovanie I. časti

Hitlerova cesta od Fichteho k rasizmu

Ale od Fichteho k Hitlerovi... sa nedôjde jedným skokom. Nestačil by ani slávny rozmach legendárneho koňa a jazdca z Norimberského hradu, pretože to by znamenalo skákať z vrcholku na vrcholok; rozdiel výšok, nerovnosť kvalít; sú príliš veľké a bránia akejkoľvek snahe o priame zreťazenie. Prečo sa však napriek tomu zdá, že sa úspech bojovného nacionalizmu trvalo spojil s menom jeho zástavníka, bývalého maliara izieb, rakúskeho renegáta, ktorý keď bol prepustený z bavorského vojska, zvolal, že „konečne našiel svoju vlasť, vlasť nemeckú“?

Mládenec, ktorý bez smútku opustil krajinu svojho zrodenia a svojich prvých sklamaných ilúzií, cítil také opovrhnutie pre svoj rodný kraj, že keď sa – už v Mníchove – dozvedel o zavraždení rakúskeho arcivojvodu, kričal: „Som spokojný, že v Sarajeve vedia tak dobre mieriť“; a uisťoval Nemcov: „Je dobré, že je Rakúsko napadnuté; k vojne by bolo došlo aj iným spôsobom, ale Rakúsko by nás bolo opustilo.“ Hitler nectil svoju rodnú vlasť, ale ctíť rasu a jej fantastický osud. Diktátor nepodareného puču z roku '23, bezvýznamný mestský úradník z Hildburgausen (keď mu jeho priateľ Frick, durinský minister, získaval nemecké občianstvo pomocou prostého úradníckeho dekrétu), je v roku '33 zvrchovaným národným diktátorom a zastáva kancelárky úrad „Tretej ríše...“, ktorá sa buduje.

Táto smiešna strana siedmich ľudí, zhromaždená okolo siedmich mariet ako celého kapitálu, zrodená v roku '19 v skromnej krčme v „Altes Rosenbach“ rástla po nepodarenej prvej schôdzke, na ktorú sa ani jeden z pozvaných neráčil dostaviť, vytrvalou Hitlerovou propagandou od krčmy ku krčme, otužujúc sa v polemických zápasoch, pri ktorých sa hádzalo argumentami rovnako obratne ako pivnými pohármi, ktoré sa rozbíjali o hlavy protivníkov. Z veľkého poľného mítingu v Hofbräuhaus viedli úderne oddiely (S. A. – „Sturmabteilungen“), hlavné jadro hitlerovských čiat, ktoré mali zdvojnásobiť vojenskú pohotovosť Nemecka a dosiahli – zároveň s obrannými oddielmi (S. S. – „Schutzstaffel“), mládežou strany a s ostatnými pomocnými zložkami – čísla pol milióna ľudí, keď v apríli roku 1932 nariadil Brüning ich rozpustenie.

Svojou disciplinovanou milíciou, skôr útočnou ako obrannou, svojimi okázalými prehliadkami, pri ktorých sa na všetky strany vlnili provokatívne červené zástavy s hákovým krížom uprostred – vyhrážka aj odznak! – svojimi fanfárami a bojovnými piesňami, rozliehajúcimi sa ulicami, postúpila strana o veľký kus na ceste príchylnosti a nadšeniu národa, ktorý vyrástol v tak vojenskom duchu. Demagogická výrečnosť jej vodcov vykonala ostatné. A Hitlerovi nemôže nikto uprieť geniálnu intuíciu okamihu a taktickú obratnosť, s akou dokázal využiť neprijemné situácie, ktoré vyplývali z výsledku vojny pre pokorený a porazený národ.

Pri trpkosti tohto pokorenia a pri vedomí, že nejde uniesť ťažké bremeno, nebolo pre Hitlera ťažké získať ľudí k ráznemu protestu, že ho nebudú znášať. A keďže stelesňoval vo svojej osobe a vo svojom programe

nemeckú nespokojnosť, odmietnutie roku 1918, nestálo ho veľa naverbovať veľké masy do hnutia činnej vzbury proti nešťastnému postaveniu krajiny, zvaliac zodpovednosť na tých, ktorí nemohli uhnúť strašným skutočnostiam, ktoré ich spôsobili.

Na prudkom odpore k weimarskej ústave, na nedôvere ku konštitučným stranám a k ľuďom, ktorí boli pri kormidle republiky, na pohrdaní demokratickými inštitúciami založil národný socializmus svoju šialenú devastačnú propagandu. Stavajúc proti tomu všetkému prostoduchú teóriu spásnych mýtov, bojoval s pesimizmom utopickými obrazmi, zasieval do hĺbky národného pokorenia úrodné zárodoky pýchy plameňa povolaného k slávnym osudom, dobýjal zo samotného národného zúfalstva energiu k zápasu – k zúfalému zápasu – za lepšiu budúcnosť v novom štáte, a čerpal zo svojho pragmatizmu ... nedostatok akýchkoľvek škrupulí v prijímaní prostriedkov k dosiahnutiu triumfu.

Súč odporcom socializmu a komunizmu, inšpirujúc sa však boľševickými metódami boja, nemal Hitler inej voľby, než aby použil proti teroru svojich nepriateľov teror ešte krvavejší: „To môžeme robiť práve tak dobre a ešte lepšie ako oni. V nás horí plameň svätého fanatizmu, ktorý nepozná a nemôže poznať žiaden kompromis.“

Keď sa tak závratne rozvinula strana, ktorá toľko nenávidela nemeckú demokraciu, nepotrebovala sa uchýľovať k násilníckym metódam, v ktorých sa ukula jej moc a jej činnosť. Jej príchod k vláde v Reichu bol taký normálny, tak konštitučný a parlamentárny, že sa to všetko podobalo smutnej irónii, odvážnej, príliš liberálnej fraške, ktorú demokracia urobila sama so sebou, porazená svojimi vlastnými prostriedkami a „vo všetkej zákonnosti“ svojím najhorším nepriateľom. Rytiersky, aby zachovala fair play; vediac, že prehráva, a vediac prehrávať len preto, že druhí mali v tej chvíli väčšinu hlasov. Len preto, pre nič viac.

Paganistické a rúhavé aspekty nemeckého národného socializmu

Počiatkový program strany, uverejnený v roku 1920 a zhrnutý v dvadsiatich piatich bodoch bol „po zrelej úvahe“ na zhromaždení r. 1926 prehlásený „nezmeniteľným“. Memorandum požiadaviek („Wir fordern... Wir fordern...“) antisemitských, antikapitalistických, proti mierovým zmluvám, proti rente, proti veľkým obchodným domom, proti rímskemu právu... Aby sa tieto požiadavky mohli uviesť do praxe, bola potrebná moc. Keď bola dosiahnutá, mnoho z nich sa vyparilo, aby sa moc nestratila. Koniec-koncov tento program nie je ničím iným ako len politickou štruktúrou, ktorú je možné prispôbiť meniacim sa okolnostiam. Dôležitejšie je preniknúť do hĺbky mýtických koreňov národného socializmu, do ideologických základov germánsko-mystickej mentality, ktorou je moderný rasizmus a ktorú nachádzame vyjadrenú bez akéhokoľvek slovného náteru v základných spisoch jeho vodcov.

Snáď nikto nepredčí v brutálnej jasnosti autora typickej knihy *Der Mythos des 20. Jahrhunderts*, Alfreda Rosenberga. Stojí za to vyňať z tejto sprostej literatúry, paganizujúcej a miestami rúhačskej, charakteristické texty, aby sa odhalil pôvod a podnet stúpajúceho rasistického prílivu. Čitateľ nech nám odpustí únavnú obšírnosť citátov vzhľadom k zvrchovanej dôležitosti tohto dokumentu. Proti katolicizmu sa zas a znova obracajú jeho strely. „Rímske poňatie, ktoré povyšuje démona na hodnosť Boha, rozvracia v základoch našu dušu ako princíp voľný. Je atentátom na polaritu duchovnej bytosti (Mythus s. 207). Ľudová duša, určená rasou, je meradlom všetkých našich myšlienok, chcenia, túžob a činov, zvrchovaným meradlom celej našej stupnice hodnôt“ (s. 655).

Tak na rozdiel od katolicizmu, ktorý zakladá svoju všeobecnosť na ľudstve, vyvyšuje rasizmus živel čiastočný, ktorému podriaďuje všetko ostatné.

U Platóna určovala morálka politiku; u Macchiavelliho nemá politika čo do činenia s morálkou, a u Maurrasa je to, naopak, politika, ktorá určuje morálku. Ešte krok na dráhe tohto vývoja a dôjdeme k modernému nacionalizmu, k zbožšteniu štátu a politiky ako absolútnych kategórií, ako meradla všetkých hodnôt vo funkcii rasy. „Nie je to kresťanstvo“ – hovorí Rosenberg (s. 595) – „ktoré nám prinieslo mravnosť, naopak, kresťanstvo je zaviazané nám za trvalý charakter svojich mravných hodnôt. Mravné hodnoty germánske sú následkom toho hodnoty večné, a náboženské vyznania nie sú ani zďaleka cieľom samé osebe, ale sú len vhodnými prostriedkami v službe národno-socialistických a germánskych hodnôt.“

Gottfried Feder, najautoritatívnejší vykladač oficiálnych náuk Strany, píše dokonca v prvom vydaní Programu: „Národ nemecký nájde jedného dňa formu pre vyjadrenie svojho poznania Boha, svojho života v Bohu, tak ako si ju žiadajú severské rasy. A až vtedy sa vo všetkej dokonalosti uskutoční „trojica krvi, viery a štátu“. Národný socializmus nie je, ako sme si mohli všimnúť, hnutie len politické; je, alebo chce byť, novou formou života, náboženstvom, ktoré by nahradilo alebo pohltilo všetko ostatné. Celkom sa nám javí ako modloslužobný kult rasy a štátu – rasy v moci Strany.

Ak sa podobá svojimi mesiánskymi nádejami svojmu najprenasledovanejšiemu nepriateľovi, židovstvu, pripája sa svojím biologickým materializmom k tomu druhému materializmu, materializmu hospodárskemu, k marxizmu. Nahrádza len jeden mesianizmus druhým a boj tried bojom rás – čo sú dve rovnako neľudské formy občianskej vojny ľudstva. Pýcha krvi. Akej krvi? Zlej krvi? Výsledok: nový despotizmus. ... A návrat k pohanstvu. Wotan a Walhalla. Rosenberg – jeho prorok – hlása úpadok hegemonie kresťanského náboženstva, uvedeného do Európy „Chlodovikovou hysterickou ženou...“ Symbolom novej viery bude Wotan, „večný obraz fyzických síl nordického človeka, živý dnes práve tak ako pred piatimi tisícmi rokov“ (Mythus, s. 637-638).

Národno-socialistický štát odstráni predovšetkým Starý zákon: „Je nutné, aby bol Starý zákon definitívne odvolaný ako náboženská kniha.“ Vzťah, ktorý zaujme tento štát k rôznym náboženstvám, bude závisieť od ich vzťahu k Starému zákonu, avšak nové germánske náboženstvo bude zo všetkých síl chránené a podporované, a to aj finančne (s. 566).

Od antisemitizmu k antikresťanstvu: pretože prvotné kresťanstvo je, podľa Rosenberga, „náboženstvom posadnutosti; vychádzajúc z východného Stredomoria vytvorilo si svoje západné stredisko s pomocou magických kultov a židovskej Biblie (s. 230 a nasledujúce). A katolícka viera nie je ničím iným než „prežitkom sýrsko-etruských povíer“. Náuka o prvotnom hriechu by bola nepochopiteľná v národe neporušeného rasového charakteru, pretože pocit hriechu je nutným príznakom fyzickej bastardnosti“ (s. 72-73).

Výslovne o náboženskej otázke jedná slávny „Nedotknuteľný program“ rasizmu, ktorého § 24 požaduje „voľnosť pre všetky vyznania v štáte, pokiaľ neznamenajú ohrozenie jeho existencie a neprotivia sa zvykom a mravnému zmyslu germánskej rasy. Strana samotná sa stavia na pôdu „pozitívneho kresťanstva“ bez toho, aby sa viazala k určitej konfesii.“ Budeme mať príležitosť naznačiť smer, ktorý udávajú mravnému zmyslu germánskej rasy jej hlavní predstavitelia. Čo pre nich znamená pojem pozitivnosť v kresťanstve,

dostatočným spôsobom vysvetľuje Rosenberg: „Najvyššie hodnoty rímskej a protestantskej cirkvi, ako predstavitelov kresťanstva „negatívneho“, už nevyhovujú potrebám našej duše a ochromujú organické sily severských rás. Musia prenechať svoje miesto týmto silám a nechať sa pretvoriť v zmysle nového germánskeho kresťanstva“ (Mythus, s. 203).

Hľa, to je to ich „pozitívne kresťanstvo“, na ktorom sa má založiť „Národná nemecká cirkev“, pričom sa pripúšťa, „splynutie (!) oboch cirkví najrozšírenejších v germánskych krajinách s tou podmienkou, že prerušia spojenie s rímskym centralizmom, s medzinárodným duchom a so Starým zákonom, čo sú veci v podstate židovské“ (Der nationale Sozialismus, s. 89). Absurdný plán národnej cirkvi, ktorá by nemala zhovievavosť s ľuďmi, ktorí sa „vedome obracajú proti nemeckému národu a proti štátu, ktorí dostávajú svoje politické smernice z cudziny a aj keď sa narodili v Nemecku, nepatria k nemeckému spoločenstvu a nemôžu preto vykonávať občianske práva“ (Feres, Das Programm der NSDAP, s. 52).

Zhrnuté, ako to vyjadril Rosenberg (Mythus, s. 646): „Náuka Tretej ríše je nezlučiteľná s náukou katolíckej Cirkvi. Nepozná iné než hákový kríž v boji s krížom kresťanským.“

pokračovanie v III. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/cesta-od-fichteho-k-hitlerovi/>